

— Та нали знаешъ, че не бива да идвамъ при тебе? — отвърна Кръслю тжжно. Пъкъ бѣ му много драго отъ хвалбитъ на Кума-Лиса.

— Жално, наистина, — отвърна Кума-Лиса; — и вижъ щѣхъ да те помоля за друга добрина. Докторътъ ми рече да лѣкувамъ глухотата съ прѣсни живи червеи. Затова и дойдохъ да си наловя нѣколко, пъкъ не мога съ моята муцуна. Дѣ да имамъ твоя хубавъ клонъ?

— Червеи ли, тлѣсти червеи? Има ли ги тамъ при тебе? — запита Кръслю любопитно.

— И какви сж, да видишъ само. Дебели, мазнички, гъмжи тукъ водата отъ тѣхъ. Никога, откакъ свѣтувамъ, не съмъ видѣлъ тѣй много.

Щомъ чу туй, Кръслю не можа да се сдържи вече и плѣсна крилѣ да прѣхвъркне стобора. Та нали най-сладкото му ядене бѣха тлѣститѣ червеи?

Напразно! Тъкмо вчера готвачката бѣ изрѣзала крилата му, да не се шляе нашироко. Затуй не можа да прѣхвъркне стобора.

Нѣмаше какво. И тъкмо Кума-Лиса бѣ почнала да го учи, какъ да излѣзе изъ градината, зачуха се човѣшки гласове. Ала тя все найде врѣме да му извика:

— Ела пакъ утрѣ, миличъкъ! Но не забравяй да доведешъ братъ си Закачко; ще си поговоримъ по-длъжко, нали? — И дигна опашка нагорѣ, па побѣгна, що я крака държатъ.

Тжжно закричи Кръслю за вкжщи. И сѣ си мислѣше за лакомото ядене, що му бѣ нахвалила Кума-Лиса.

У дома той разказа на всички случката. По думитѣ му излизаше, че тамъ ще да е било непрѣмѣнно нѣкое куче.

— Чуй, дѣдо, — рече Качулатка, хайде утрѣ всички да идемъ тамъ. Вижъ, отъ кога не съмъ хапвала тлѣсти червеи. А има ли нѣщо по-сладко на свѣта отъ тѣхъ?

— Наистина, старо, — рече Гашатко. За насъ — лесно, ще прѣхвърлимъ стобора. А искамъ да